

**HART VAN NEDERLAND-PRESENTATRICE
MIRELLA VAN MARKUS MET HAAR VROUW
CLAUDIA, HUN DOCHTERTJE ÉN DE TWEE OMA'S**

*V.l.n.r. Claudia's
moeder, Claudia,
Mirella en haar
moeder*

**‘Sammie heeft TWEE
MOEDERS, maar we
vinden het mooi dat ze
ook mag meedraaien in
de man-vrouw gezinnen
van onze ouders’**

Mirella van Markus, presentatrice van Hart van Nederland en documentairemaakster en Claudia Vermeulen zijn de moeders van Sammie. Claudia droeg de baby, waarmee haar droom uitkwam. Mirella, Claudia én de twee oma's praten over de voorgeschiedenis en de liefde waarmee ze Sammie met de hele familie omringen.

MIRELLA VAN MARKUS (37):

‘Mijn moeder verwachtte aanvankelijk niet dat ze oma zou worden van kinderen van mij’

“Een van de dingen die ik me als aanstaande, niet-biologische moeder afvroeg, was of ik ook zo'n band zou voelen met ons kind als Claudia. Kort na de geboorte moest ik een paar diensten draaien bij Hart van Nederland. Na afloop werd ik naar huis getrokken. Ik had een fysiek verlangen zoals je dat ook kunt voelen als je verliefd bent.

Elk kind is gewenst, maar door de voor-geschiedenis is geen kind zo gewenst als Sammie. Als je samen zó lang bezig bent geweest met zwanger worden, met echo's, onderzoeken, de zware bevalling. Als je meteen met haar naar de artsen moet. Als je zo'n intensief proces samen hebt doorgemaakt, houd je vanaf het allereerste moment dat ze er is zielsveel van zo'n kindje.

Thuis-inseminatie, IUI, IVF, icsi (daarbij wordt de beste zaadcel in het beste eitje geprikt, waarna het wordt teruggeplaatst; red.). Alle stappen die je kunt doorlopen om zwanger te raken, hebben we doorlopen. Uiteindelijk zijn er twee embryo's teruggeplaatst. Er had dus ook een tweeling geboren kunnen worden – en stiekem heb ik dat wel gehoopt. Voor Sammie en als gezin had ik het leuk gevonden. Maar voor Claudia zou het fysiek uiterst zwaar zijn geweest.

Het was Claudia's droom om zélf ons kind te dragen. Het is geweldig dat die droom uiteindelijk is uitgekomen. Zelf heb ik er nooit naar verlangd om een kind te baren. Mijn moeder verwachtte aanvankelijk ook niet dat ze oma zou worden van kinderen van mij. Ik heb het altijd een beetje open gehouden; ik ben iemand die dingen neemt zoals ze komen. Maar als het Claudia écht niet was gelukt om zwanger te raken, had ik het uiteindelijk misschien wel van haar

overgenomen. Het is luxe als je met twee vrouwen bent: je hebt de beschikking over twee baarmoeders. Via de navelstreng geeft de baarmoeder de biologische moeder een vanzelfsprekende band met het kind. De band van een vader of tweede moeder is niet vanzelfsprekend: deze persoon 'verkiest' zijn of haar kind. Je kind het gevoel geven dat het voor jou uniek is, is de bevestiging die het hard nodig heeft. Die rol zie ik voor mijzelf weggelegd.

We hebben gekozen voor een bekende donor, zodat Sammie straks geen zoektocht hoeft te ondernemen om de weg naar haar oorsprong te ontdekken. Aanvankelijk wilden we de donor op afstand houden. Ons kind gaat Hans écht geen pappa noemen, dacht ik. Dat vind ik veel te intiem. Maar bij een bevriend vrouwelijk stel zagen we dat hun kind alle vaders op de crèche papa ging noemen. Daarom hebben we besloten het aan Sammie over te laten. Als zij vraagt wie haar papa is, zullen we vertellen dat het Hans is. En als zij Hans papa noemt, dan vinden wij – en hij – dat goed. Hans krijgt geen rol in de opvoeding, maar ik gun Sammie toegang tot haar vader en haar oorsprong. Ik gun het haar om een mooie

band met hem op te kunnen bouwen als we merken dat ze een klik met hem heeft. Hans is de broer van een vriendin. Een paar weken na de geboorte van Sammie zijn we met z'n allen op bezoek geweest bij zijn ouders. Dat was hartstikke leuk. Zijn ouders vroegen om een foto van Sammie. Ze zijn trots op haar, maar ze hebben geen rol als opa en oma. Dat heeft Hans van tevoren met ze besproken en zij vinden dat prima. Ik heb tijdens ons bezoek ook gefilmd, omdat ik het belangrijk vind dat Sammie later kan zien waar ze vandaan komt, biologisch en genetisch gezien. Het zijn de mensen die het allemaal mogelijk hebben gemaakt. Die het ons, met elkaar, hebben gegund. We kunnen hen daarvoor nooit voldoende bedanken.

Ik vind het belangrijk dat de oma's en opa's Sammie goed leren kennen en zij hen. Zodat ze een intieme band kunnen opbouwen. Fantastisch dat ze alle vier een actieve rol willen spelen in ons leven en dat van haar. Claudia en ik zijn beiden opgegroeid in liefdevolle families met een sterke onderlinge band. Dat willen we Sammie ook bieden. Ze heeft twee moeders, maar we vinden het mooi dat ze ook mag meedraaien in de man-vrouw gezinnen van onze ouders en mijn broers. Mijn vader en broers willen graag een 'mannenrol' in haar leven vervullen. Zoiets ontstaat als een grapje, maar wél met een serieuze ondertoon.

Mijn jongste broer heeft twee kinderen: Fien van twee, en Teun, die zes weken ouder is dan Sammie. We gaan elk jaar met z'n allen op wintersport: ouders, kinderen met partners en kleinkinderen. Dat is een traditie die zich voortzet: vroeger ging ons gezin op vakantie met de zus van mijn vader en haar gezin. Mijn nichtje, bij wie ik logeerde en andersom, voelt als een zusje. We hebben een basis die bijna net zo vertrouwd is als een gezinsrelatie. Dat gun ik Sammie ook. Ik hoop dat ze een onvoorwaardelijke band kan opbouwen met haar neefje en nichtje, want dat is het verschil met vriendschap: de familieband is onvoorwaardelijk.”

MIRELLA'S MOEDER, WIL VAN MARKUS (66):

‘Mijn gevoel voor Sammie verschilt niet van dat voor mijn andere kleinkinderen’

“Sammie is zo ongelooflijk gewenst! Voor heel veel mensen is ze een cadeautje. Ik denk dat het knuffelgehalte in haar leven enorm hoog zal zijn. Als ik terugdenk aan het moment dat Mirella en Claudia kwamen vertellen dat het ten langen leste toch gelukt was, komen de emoties meteen weer boven. De middag na het telefoontje van het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis kwamen ze het goede nieuws met ons delen. Dat was een dierbaar moment. Fijn dat ze niet drie maanden hebben gewacht, want mocht het onverhoopt

tóch nog zijn misgegaan, dan wilden we er graag voor ze zijn. De kurk van de champagne die ze hadden meegebracht, heb ik bewaard. Ik heb de datum, 20 april, erop gezet en nu zie ik dit souvenir altijd staan als ik bezig ben in de keuken.

Voordat Mirella trouwde met Claudia hadden we niet verwacht dat we opa en oma zouden worden van een kind van Mirella. We waren ontzettend blij toen bleek dat ze samen een gezin wilden stichten. We hebben er veel met ze over gesproken en vanaf het allereerste begin hebben we met ze meegeleefd. Maar na een aantal

mislukte pogingen vroegen mijn man en ik niet meer wanneer er weer een uitslag kwam. We wachtten gewoon af. Het was telkens zó droevig als het weer niet zo mocht zijn. Twee jaar lang teleurstellingen, dat doet je veel verdriet, ook al sta je aan de zijlijn. We waren al zó lang zó betrokken dat Sammie er meteen bij hoorde. Mijn gevoel voor haar verschilt niet van dat voor mijn andere twee kleinkinderen. Uiterlijk lijkt ze vanzelfsprekend niet op Mirella, maar in de opvoeding kan Mirella Sammie veel meegeven dat bij ons herkenning oproept. En we vinden het prettig dat Sammie zoveel lijkt op Claudia, die helemaal bij de familie hoort. We hebben ook een prima contact met Claudia's ouders. Een maand voor de bevalling heb ik samen met Jenny een kraammand gemaakt. We zijn een hele dag bezig geweest; ieder maakte vijf pakjes. Toen bleek ook dat we de bevalling allebei wel uiterst spannend vonden. Die zorg kunnen delen, was bijzonder fijn. Ik zorg nu één keer per week voor Sammie. De ene week rijd ik naar Amsterdam, de andere week komt Mirella met Sammie naar Zeist. Ze brengt haar laptop mee en gaat in de werkkamer aan de slag terwijl mijn man en ik op Sammie passen. We knuffelen, gaan met haar naar het park of boodschappen doen in het dorp. Mijn man en ik hadden al twee kleinkinderen: Fien is twee, Teun is vijf maanden. Teun en Sammie schelen zes weken. Dat is fantastisch voor beiden. Voor Fien is het ook enig dat ze nu een nichtje heeft. Aan de kant van haar moeder zijn er liefst vijf neefjes. Mannen zijn er volop in Sammie's leven. Twee opa's, drie ooms, een neefje. Je moet als oma niet teruggrijpen op hoe het vroeger ging in de opvoeding, want alle inzichten veranderen. Maar mijn man duwde vroeger de schommel toch altijd nét wat harder dan ik. En mijn zoons doen dat ook. Harder, hoger, dat vinden kinderen leuk!”

CLAUDIA VERMEULEN (37):

‘Drie maanden wachten voordat we onze ouders gingen vertellen dat ik zwanger was? Geen denken aan!’

kelijk. Zelf wilde ze niet per se een kind baren, zoals ik, maar met mij wilde ze dolgraag een gezin stichten. We hebben lang nagedacht over hoe we het zouden aanpakken en in de zoektocht naar een donor kwamen we uit bij Hans, de broer van een vriendin die zelf geen kinderen wil. Hij heeft geen vaste relatie en hij neemt aan dat als hij die ooit nog krijgt, hij er te oud voor is. Als Sammie lacht, lijkt ze precies op mijn vader. En als mijn ouders mijn babyfoto’s erbij pakken, zegt iedereen dat ze op mij lijkt. Alleen haar ronde hoofdje; dat heeft ze misschien wel van de donor. Ha, ja, Mirella heeft ook zo’n gezichtsvorm, maar qua uiterlijk zal ze nooit op haar gaan lijken. Daar zijn we heel realistisch in.

Sammie draagt Mirella’s achternaam. Dat wilde ik graag. We hebben samen voor Sammie gekozen en ik wil dat daar nooit ongelijkheid in komt. Daarom hebben we alles meteen vastgelegd bij de notaris en de advocaat. Mirella heeft Sammie geadopteerd en een officiële vader is er niet. Maar Hans zal vast niet de enige man in haar leven zijn. Ze heeft twee opa’s, Mirella heeft twee broers, ik heb een broer en we hebben een goede vriend die vaak langskomt. Al die mannen willen graag een rol vervullen in haar opvoeding. Sammie groeit op in een warm bad.

Hoe de relatie tussen Sammie en Hans zich zal ontwikkelen, laten we open. We kennen lesbische stellen die het ouderschap strak willen afbakenen. Het is óns kind, zeggen ze. Maar voor ons werkt dat zo niet. Wat je loslaat, komt uiteindelijk naar je toe, is ons uitgangspunt. Hoe meer mensen van Sammie

houden, hoe beter. In het begin sturen wij de contacten tussen Sammie en Hans vanzelfsprekend. Sammie kan immers nog niet zeggen of ze het leuk vindt dat hij langskomt. Maar straks mag ze het scenario zélf invullen.”

Mirella van Markus en Claudia Vermeulen zijn getrouwd in 2011.

Dochter Sammie Julie is geboren op 15 december 2013. Mirella presenteert sinds oktober 2013 Hart van Nederland op SBS. Over de zoektocht naar de manier waarop ze samen met Claudia een kind kon krijgen, maakte ze de NTR-documentaire ‘Wij willen ook een kind’ die op 15 maart in première ging.

De documentaire wordt woensdag 2 juli om 23.30 uur bij NTR uitgezonden op Nederland 2. Herhaling zaterdag 5 juli 15:00 uur bij NTR op Nederland 2.

CLAUDIA’S MOEDER, JENNY VERMEULEN-DIRKS (66):

‘Als het maar geen donor uit een boekje wordt, hebben mijn man en ik wel eens tegen elkaar gezegd’

“H et is fantastisch dat Sammie er is! Een wonder, zeggen mijn man en ik af en toe tegen elkaar. Als ik terugdenk aan de vrijdagmiddag dat Claudia en Mirella langskwamen om te vertellen dat Claudia zwanger was, springen de tranen weer in mijn ogen. Mirella had een rugzakje bij zich. Toen ze een fles champagne tevoorschijn haalde, hebben we met z’n vieren staan huilen. Ja, mijn man ook. We hebben zó met ze meegeleefd. Al die teleurstellingen als IUI of IVF wéér niks had opgeleverd. We wisten wanneer er bevruchte eitjes waren terug geplaatst,

maar we belden niet om te horen of ze aangeslagen waren. We wilden het ze niet nóg moeilijker maken. Ik durfde er bijna niet meer op te hopen dat ik oma zou worden. Mijn man en ik wisten dat Claudia graag kinderen wilde. Maar doordat de zwangerschap telkens uitbleef en haar leeftijd vorderde, begonnen we hoop te verliezen. Claudia heeft een oudere broer. Michael heeft een aangeboren stofwisselingsziekte. Zeven jaar geleden heeft hij een niertransplantatie ondergaan. Hij heeft soms wel een vriendin, maar zelden een vaste relatie. Van hem hebben nooit verwacht dat hij kinderen zou krijgen.

Met Claudia heb ik er niet over gesproken, maar over de geboorte heb ik me ernstig zorgen gemaakt. Ik ben vroeger een kind verloren en dat trauma raak ik nooit meer kwijt. De bevalling van Léon was ontzettend zwaar. Ik mocht hem niet zien; hij is meteen opgenomen in het kinderziekenhuis en daar na negen dagen overleden. Mijn man durfde het me aanvankelijk niet te vertellen ... Zo’n verdriet draag je de rest van je leven mee. Ik worstelde met angsten die ik liever niet aan Claudia en Mirella wilde overdragen. Dat Sammie zo’n gezond, gemakkelijk kind is, maakt ons intens gelukkig. Ze is net zo’n blij baby als Claudia destijds was. Spontaan, en je kunt nu al merken dat ze wel houdt van een beetje gek doen. Dat komt van mijn man. Vriendinnen van Claudia en Mirella zeggen dat ze op hem lijkt, vooral als ze lacht. Ook het rossige komt van hem.

Als het maar geen spermadonor uit een boekje wordt, hebben mijn man en ik wel eens tegen elkaar gezegd toen bleek dat Mirella en Claudia voor een kind wilden gaan. Dat het Hans geworden is, vinden we geweldig. Hij is de broer van een goede vriendin van Claudia, die ook bij ons thuis kwam. Het klonk daardoor meteen vertrouwd. Hans en zijn zus zijn laatst ook naar het café gekomen waar Mirella haar verjaardag vierde. En we kunnen hem ontmoeten bij Mirella en Claudia, als we op Sammie passen. Op vrijdag zorgen mijn man en ik voor haar. Mirella hoeft meestal pas ’s middags te werken. Als wij er zijn, kan ze eerst even sporten of naar de kapper. Nu het lekker weer is, kunnen we met Sammie de stad in. Claudia is de eerste keer even mee gelopen om te zien of het ons lukte om met de kinderwagen in het drukke verkeer te manoeuvreren. Bij hen buiten sta je meteen tussen de fietsers, auto’s en tramrails. Heel wat anders dan in Lienen, op de Betuwe, waar wij wonen.”

Interview: Maria Aarts. Fotografie: Mariëli Kolmschot. Visagie: Femke Gaarlandt.